

ΣΑΝ ΝΑ ΗΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

30 π.Χ.: Διεξάγεται η Μάχη της Αλεξάνδρειας, μεταξύ του Οκταβιανού και του Μάρκου Αντωνίου για τον θρόνο της Ρώμης. Ο Μάρκος Αντώνιος, παρά τις αυτομολήσεις από το στρατόπεδό του, επιτυγχάνει πύρρεια νίκη. Ο Οκταβιανός θα επανέλθει δριμύτερος σε λίγες μέρες για την «τελική λύση».

904: Οι Σαρακηνοί καταλαμβάνουν τη Θεσσαλονίκη και προβαίνουν σε σφαγές.

1920: Ο Ίων Δραγούμης δολοφονείται στη συμβολή των οδών Βασιλίσσης Σοφίας και Παπαδιαμαντοπούλου στην Αθήνα από άνδρες της προσωπικής φρουράς του Ελευθέρου Βενιζέλου. (Ιουλιανά)

1922: Με έγγραφο τους, ο πρόεδρος του Παναθηναϊκού και διευθυντής της Εθνικής Πινακοθήκης, Γιώργος Χατζόπουλος, που σχεδίασε το τριφύλλι, και ο γενικός γραμματέας Μιχάλης Παπάζογλου, που το επέλεξε, ανακοινώνουν τη μετονομασία του Παναθηναϊκού από «Παναθηναϊκός Ποδοσφαιρικός Αθλητικός Όμιλος» (ΠΠΑΟ) σε «Παναθηναϊκός Αθλητικός Όμιλος» (ΠΑΟ).

1968: Ο αμερικανός γκραντ-μετρ στο σκάκι Μπόμπι Φίσερ αγωνίζεται ταυτόχρονα με πέντε Έλληνες πρωταθλητές στην Αθήνα. Οι Αναστασόπουλος, Κόκκορης, Ορνιθόπουλος και Βυζαντιάδης χάνουν, ενώ μόνο ο Τρικαλιώτης κατορθώνει να αποσπάσει ισοπαλία. Ο Φίσερ δυσαρρσεστεί τους πάντες με τις παραξενιές του.

1976: Ο πρωθυπουργός Κωνσταντίνος Καραμανλής, με επιστολή του προς τον πρόεδρο της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής, λόρδο Κιλάνν, προτείνει τη μόνιμη τέλεση των Ολυμπιακών Αγώνων στην Ελλάδα.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1040: Ροδρίγο Διάθ Ντε Βιβάρ, γνωστότερος ως Ελ Σιντ, ισπανός πολέμαρχος που συνέβαλε στην απελευθέρωση των συμπατριωτών του από τους Άραβες. (Θαν. 10/7/1099)

1831: Έλενα Μπλαβάτσκι, ρωσίδα συγγραφέας, ιδρύτρια της Θεσσαφικής Εταιρείας, ενός θρησκευτικού κινήματος που χρησιμοποιεί τις διδαχές και τεχνικές του Ινδουισμού και του Βουδισμού για τη γνώση του Θεού. (Θαν. 8/5/1891)

1912: Μίλτον Φρίντμαν, νομπελίστας αμερικανός οικονομολόγος της ελεύθερης αγοράς και ηγέτης της Σχολής του Σικάγου, που επηρέασε καιρίαι τη βρετανική οικονομία επί Θάτσερ και την αμερικανική επί Ρίγκαν. (Θαν. 16/11/2006)

ΘΑΝΑΤΟΙ

1818: Νικόλαος Σκουφάς, ιδρυτικό μέλος της Φιλικής Εταιρείας. (Γεν. 1779)

1886: Φραντς Λιστ, αύγγρος συνθέτης και πιανίστας. (Γεν. 22/10/1811)

1920: Ίων Δραγούμης, πολιτικός και διπλωμάτης, από τους βασικούς εκφραστές του ελληνικού εθνικισμού και της Μεγάλης Ιδέας. (Γεν. 2/9/1878)

Ίων Δραγούμης (1878 – 1920)

Διπλωμάτης, πολιτικός και συγγραφέας. Ανάλωσε τη ζωή του στην προάσπιση των εθνικών υποθέσεων, μέχρις ότου πέσει και ο ίδιος θύμα του Εθνικού Διχασμού το 1920. Μαζί με τους φίλους του Περικλή Γιαννόπουλο και Αθανάσιο Σουλιώτη - Νικολαΐδη, υπήρξε ένας από τους κύριους εκπροσώπους του ελληνικού ρομαντικού εθνικισμού των αρχών του 20ου αιώνα.

Με καταγωγή από το Βογατσικό της Καστοριάς, ο Ίων Δραγούμης γεννήθηκε στην Αθήνα στις 2 Σεπτεμβρίου του 1878. Ήταν ο πέμπτος γιος του δικαστικού και μετέπειτα πρωθυπουργού Στέφανου Δραγούμη και της Ελισάβετ Κοντογιαννάκη. Σπούδασε Νομικά στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και το 1897 κατατάχθηκε εθελοντής στον άτυχο για τα ελληνικά όπλα ελληνοτουρκικό πόλεμο. Το 1899 εισήλθε στο διπλωματικό σώμα και το 1902 τοποθετήθηκε ως υποπρόξενος στο Γενικό Προξενείο του Μοναστηρίου. Από τη θέση αυτή και με τη συνεργασία του πατέρα του και του γαμπρού του Παύλου Μελά εργάστηκε επίμονα για την οργάνωση των ορθόδοξων κοινοτήτων της Μακεδονίας κατά των Βούλγαρων οχισματικών, γνωστών και ως κομιτατζήδων.

Τα επόμενα χρόνια υπηρέτησε ως πρόξενος στις Σέρρες (1903), στον Πύργο Βουλγαρίας, στη Φιλιππούπολη (1904), στην Αλεξανδρούπολη (τότε Δεδέαγατς) και στην Αλεξάνδρεια, όπου γνώρισε τους δύο έρωτες της ζωής του: την Πηνελόπη Δέλτα και τη Μαρίκα Κοτοπούλη. Το 1907 τοποθετήθηκε στο προξενείο της Κωνσταντινούπολης με τον βαθμό του γραμματέα. Η παραμονή του εκεί συνέπεσε με την Επανάσταση των Νεοτούρκων.

Από το 1909 υπηρέτησε διαδοχικά στις πρεσβείες της Ρώμης και Λονδίνου, αναμίχθηκε στο Επαναστατικό Κίνημα του Γουδύ (1909), ενώ το 1911 οργάνωσε στην Πάπμο συνέδριο για την ενσωμάτωση των Δωδεκανήσων στην Ελλάδα. Κατά τη διάρκεια των Βαλκανικών Πολέμων υπηρέτησε στο επιτελείο του Αρχιστρατήγου Διαδόχου Κωνσταντίνου και τον Οκτώβριο του 1912 διαπραγματεύτηκε με τους Τούρκους την παράδοση της Θεσσαλονίκης.

Τον Μάιο του 1915 παραιτήθηκε από τη διπλωματική υπηρεσία για να πολιτευθεί. Πήρε μέρος στις εκλογές της 31ης Μαΐου και εκλέχθηκε ανεξάρτητος βουλευτής Φλώρινας. Υποστηρικτής αρχικά του Ελευθέρου Βενιζέλου ήλθε σε ρήξη μαζί του, καθώς διέκρινε σημάδια αυταρχισμού και εθνικής υποτέλειας στην πολιτική του. Ο αντιβενιζελισμός του Δραγούμη δεν προερχόταν από κάποια τυφλή πίστη στη Μοναρχία, αλλά αντίθετα από την πίστη στην εθνική αυτοδιάθεση. Τον Ιανουάριο του 1916 εξέδωσε το περιοδικό «Πολιτική Επιθεώρησης»,

που συμμεριζόταν τις επιλογές της αντιβενιζελικής παράταξης. Μετά την επιτυχία του βενιζελικού κινήματος το 1917 εξορίστηκε με άλλους αντιβενιζελικούς πολιτικούς στην Κορσική, όπου παρέμεινε μέχρι το τέλος του πολέμου (1918). Επανήλθε στην Ελλάδα για να εξοριστεί αυτή τη φορά στη Σκόπελο. Απελευθερώθηκε στα τέλη του 1919 και ανέπτυξε δράση υπέρ της «Ηνωμένης Αντιπολιτεύσεως», η οποία συσπειρώνει τους αντιβενιζελικούς. Ο Ίων Δραγούμης ήταν ένας από τους ηγέτες της, καθώς ξεχώριζε τόσο για τις πολιτικές και διπλωματικές του ικανότητες, όσο και για την πνευματικότητα και την αγνή φιλοπατρία του.

Την επομένη της απόπειρας δολοφονίας του Ελευθέρου Βενιζέλου στο Παρίσι (30 Ιουλίου 1920), ο Ίων Δραγούμης δολοφονήθηκε από βενιζελικούς αξιωματικούς στη διασταύρωση των οδών Βασιλίσσης Σοφίας (τότε Κηφισίας) και Παπαδιαμαντοπούλου. Η άσκοπη και άδικη δολοφονία του συγκίνησε το Πανελλήνιο και τον πολιτικό κόσμο. Ο Κωστής Παλαμάς από τις στήλες της «Καθημερινής» του αφιέρωσε τη «Νεκρική Ωδή»:

“Λευκή ας βαλθεί όπου έπεσες, Κολώνα
(Πώς έπεσες, γραφή να μη το λέν)
Λευκή με της Πατρίδας την εικόνα
Μόνο εκείνη ταιριάζει να σε κλαίει,
Βουβή, μαρμαρωμένη να σε κλαίει!”

Το συγγραφικό του έργο, αποτελούμενο από πολιτικές μελέτες, άρθρα κοινωνικού προβληματισμού και λογοτεχνήματα, συντονίζεται με την εθνική και πολιτική του δράση. Υπήρξε από τους πρωτεργάτες του δημοτικισμού στην Ελλάδα και συχνά υπέγραφε με το ψευδώνυμο Ίδας. Το πολιτικό του μανιφέστο εμπεριέχεται στο κείμενο «Ελληνικός Πολιτισμός» (1914) και «Μονοπάτι», στο οποίο αναλύει τους σκοπούς της ύπαρξης του ελληνικού έθνους και το περιεχόμενο της εθνικής ιδεολογίας.

ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ...

Η Ελλάδα μπορεί πια να βγει από την κρίση!

ΤΟ ΒΗΜΑ

«Μπορεί να βγει πέρα το πρόγραμμα και να εξέλθει κάποια στιγμή η χώρα από την κρίση;» διερωτώνται εύλογα οι πολίτες. Και αν ναι, πότε μπορεί να συμβεί κάτι τέτοιο; Ασφαλώς απάντηση προφανώς δεν υπάρχει. Η απάντηση που ταιριάζει στο ερώτημα είναι «εξαρτάται». Και εξαρτάται από πλήθος παραγόντων και συνθηκών.

Κατ' αρχάς από την εφαρμογή και επίδοση του προγράμματος. Το συγκεκριμένο οικονομικό πρόγραμμα που υιοθετήθηκε την περίοδο Παπαδήμου και άρχισε να εφαρμόζεται συστηματικά τον τελευταίο χρόνο είναι εμπροσθοβαρές, διακρίνεται για την έντασή του και έως τώρα μετράμε περισσότερο τις συνέπειες παρά την επίδοσή του.

Όστόσο, οι υπεύθυνοι θεωρούν ότι το πρόγραμμα αρχίζει και αποδίδει δημοσιονομικά, ότι παρά τις υστερήσεις τα έσοδα συγκεντρώνονται και ότι τα μέτρα περιορισμού των δαπανών αποδίδουν περισσότερο από τις προβλέψεις.

Στο Γενικό Λογιστήριο του Κράτους εκτιμούν ότι στο τέλος του 2013 θα έχει επιτευχθεί τελικώς πρωτογενές πλεόνασμα. Και ακόμη πιστεύουν ότι αν υπάρξει πιστή εφαρμογή του οικονομικού προγράμματος το χρηματοδοτικό κενό από το 2014 και εντεύθεν θα είναι περιορισμένο και ελεγχόμενο με εσωτερικές εκδόσεις εντόκων γραμματίων.

Επιμένουν μάλιστα ότι στον βαθμό που επιβεβαιωθούν τα παραπάνω οι εταίροι θα

υποχρεωθούν να αποδεχθούν μια νέα ρύθμιση του χρέους, η οποία θα περιορίσει τους τόκους και θα διευκολύνει τη δημοσιονομική διαχείριση. Εν τω μεταξύ τους επόμενους μήνες η Ελλάδα μπορεί να προσβλέπει στην ανάκαμψη του τουρισμού, στην επανεκκίνηση των δημοσίων έργων και κατ' επέκταση στην τόνωση της οικονομικής δραστηριότητας. Ενδιαμέσως βεβαίως υπάρχει η διαπραγματεύση με την τρόικα, η οποία δεν θα είναι εύκολη. Η απαίτηση για συνέχιση των μεταρρυθμίσεων στον ευρύτερο δημόσιο τομέα θα είναι ισχυρή και θα θέσει νέα διλήμματα στην κυβερνητική πλειοψηφία.

Το ερώτημα λοιπόν που προκύπτει είναι αν η κυβερνητική πλειοψηφία θα αντέξει την

πίεση που υφίσταται και θα υποστεί εκ νέου το φθινόπωρο. Αυτός είναι και ο μεγαλύτερος κίνδυνος αποτυχίας του οικονομικού προγράμματος.

Από τις αντοχές των βουλευτών των κομμάτων που στηρίζουν την κυβέρνηση θα εξαρτηθεί κυρίως η έξοδος από την κρίση. Και η στάση τους δεν είναι δεδομένη, όπως φάνηκε στις τελευταίες ψηφοφορίες. Η χώρα στην παρούσα φάση κινδυνεύει μόνο από την πολιτική αποσταθεροποίηση και την επαπειλούμενη κοινωνική έκρηξη. Αν αντέξει το κοινωνικό σώμα και αν η πολιτική δεν χάσει τον αυτοέλεγχό της, η χώρα μπορεί να ελπίζει σε έξοδο από την κρίση. Έχει δημιουργήσει πια τις προϋποθέσεις...